

Horgas Judit

A TITKOSÜGYNÖK

[A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN – REGÉNYFOLYAM 13.]

2020-02-14 | A VILÁGHÁBORÚ KÜSZÖBÉN, REGÉNYFOLYAM

Szima Tibor, aki a rendőrkapitányi poszt álcájában az IFI, az Idegeneket Felügyelő Iroda titkosügynöke volt, szokásos délutáni uzsonnáját fogyasztotta a kávéházban, amikor a tanító lánya kérés nélkül az asztalához telepedett. Szima Tibor lenyelte az aszpikos sonkás tekercs utolsó falatját és kérdően nézett Csalkára.

– Segíthetek valamiben, kisasszony?

A lány kissé előredőlt, hogy a dekoltázsa jobban érvényesüljön, majd mélyen a kapitány vizenyős kék szemébe nézve azt suttogta:

– Ön halálosan szerelmes belém, és most minden kérdésemre válaszolni fog.

Szima búsan bólogatott, megtörölte száját a kávéház emblémájával díszített, aranszegélyes szalvétában, és kényelmesen hátradőlt a székén.

– Bár úgy lenne, kedvesem. Ön igazán elbűvölő, és szívesen susognék bókokat a rózsaszín fülecskéjébe. Sétálhatnánk a parkban, rózsát tűznék a hajába, és megmutatnám a kitüntetéseimet. Biztosra veszem, hogy érdekesnek találná. Sajnos azonban, a kiképzésem első hetében megtanultam, hogyan álljak ellen a tudatmódosítóknak. De az érdekelne – a kapitány ekkor hirtelen előrehajolt, és az addig vizenyős szempár acélkéken csillant –, hogy milyen kérdésekre keresi a választ.

Csalka rémülten meredt a férfira, szája elé kapta a kezét, és önkéntelenül szopni kezdte a kisujját. Egy ideig mindketten hallgattak, Szima félig leeresztett pillái mögül vizsgálta a lányt, aki mintha elszégyellte volna magát, egyszerre kirántotta szájából az ujját, és mindkét kezét a fenéke alá csúsztatta.

– Én nem... csak... azt gondoltam...

– Szerencsésebb lenne, ha ezt a beszélgetést máshol folytatnánk – állt fel a kapitány, és ahogy a lány fölé magasodott, Csalka lélegzete elakadt, mert egyszerre ellenállhatatlanul vonzónak látta Szima Tibort, olyan férfinak, aki minden képzelt és elképzelhetetlen vágyát teljesíti. Újra az a forró, kéjes érzés kerítette hatalmába, amit reggel érzett, és combján lassú cseppekben gördült le a kielégülés. Az ajka ketté nyílt, nagyot sóhajtott, és engedelmesen követte a kávéházból kilépő kapitányt. Az utcán úgy karolt belé, mintha évek óta házasok lennének, ábrándos arccal néha rápillantott, és büszkén biccentett a szembejövőknek.

menthető-e még

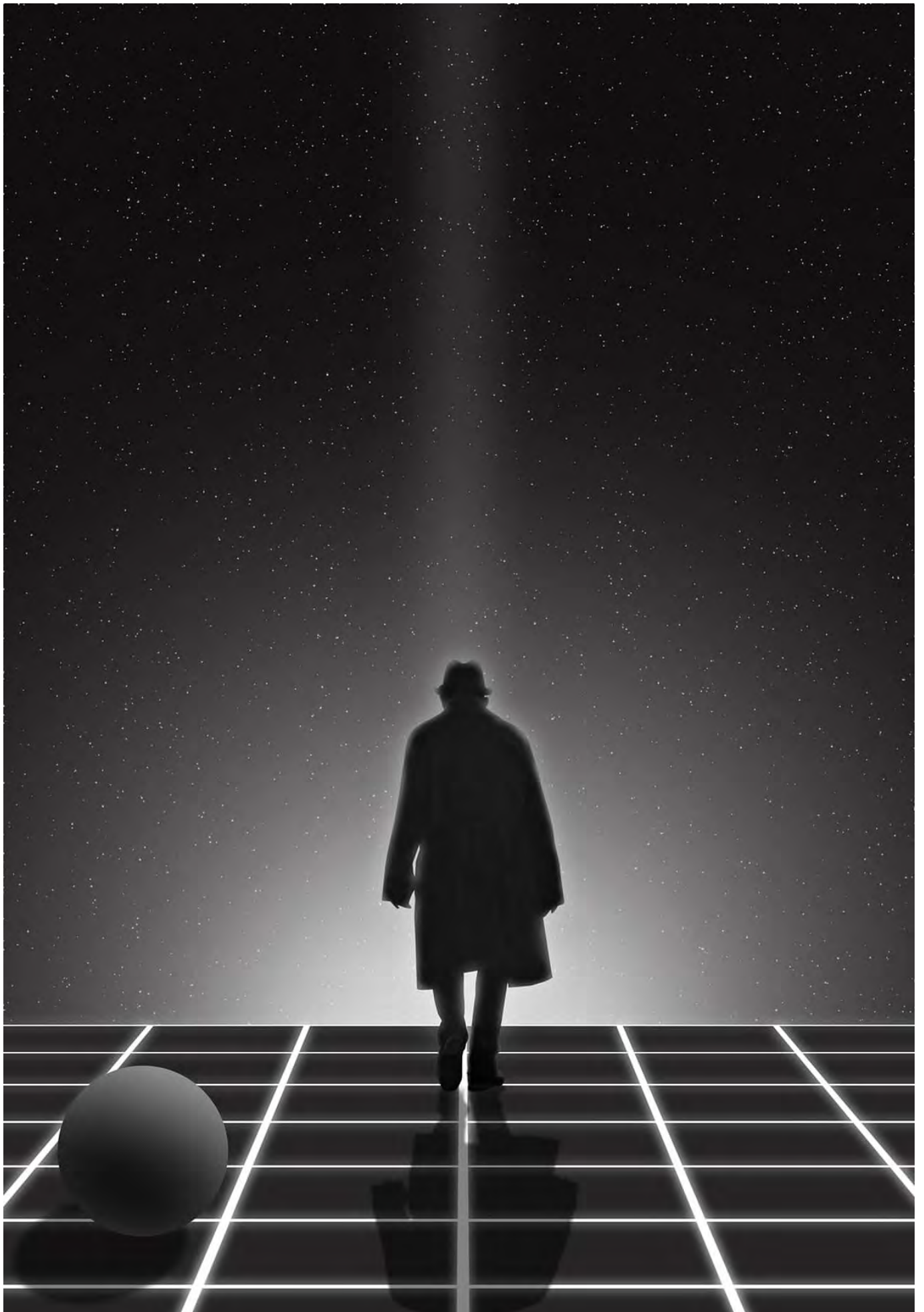
Szima Tibor ezalatt villámgyorsan pörgette agyában a tennivalókat. Ez a fiatal, csacska lány nyilvánvalóan a macskavírus újabb áldozata. De hogy a fenébe fertőződhetett meg? Valószínűleg az 1164-es számú kísérleti alannal került kontaktusba. Valahogy feltűnés nélkül el kell juttatnia a laborba, hogy megvizsgálják, menthető-e még. Óvatosan Csalkára pillantott, hogy ellenőrizze, megjelentek-e már a kékes foltok a halántékán és a nyakán, mint a hulláknak, akiket a macskatelep közelében gyűjtöttek be. A lány bőre azonban hamvas volt még, mint egy őszibarack.

– Nem sokáig – morogta a kapitány, és a lány kérdő tekintetére válaszolva rámosolygott –, nem sokáig kell már mennünk, mindjárt ott vagyunk.

Csalka visszamosolygott, és akkor sem ellenkezett, amikor a kapitánysághoz érve Szima ezüstszürke szolgálati autójába ültette, és irdatlan sebességgel a Központi Laboratórium felé vette az irányt.

Vezetés közben tovább gondolkozott. Ellenőriznie kell, hogy Csalka volt-e már bárányhimlős. Ha igen, talán megmenthető. És bár nem tartotta valószínűnek, hogy egy tanító lánya eljutott volna Új-Zélandra vagy Kelet-Szibériába, ki kell zárnia minden eshetőséget, hogy a lány a feketevérláz vírusával fertőződhetett.

Az IFI-nek csupán ennyi információt sikerült megszereznie, miután technikusaik néhány nappal ezelőtt megfejtették a hajszálcsövességi kommunikáció trükkjét, és rendszeresen lehallgatták a Fővegyész beszélgetéseit. Szima, a nyugati területért felelős ügynök minden dokumentumot gondosan áttanulmányozott, és értekezett a felkért nemzetközi szakértőkkel, a bolgár epidemiológussal, a finn macskapszichológussal és a birodalmi szabóval. Azt már sejtették, hogy a Macskatelepnek álcázott gyárban a speciális vírussal fertőzött macskák bőréből katonai egyenruhákat akarnak készíteni, amik viselőiket természetfeletti képességekkel ruházzák fel. A levitálás és az ellenség tudatának irányítása mellett a macskabőrök azonban ez ideig nem kívánt mellékhatásokat is produkáltak. Az IFI kommandósai több azonosíthatatlan tetemet találtak a környéken.

A szobrászkodás veszélyeiről azonban Szima Tibornak fogalma sem volt, ezért amikor átadta az autózás végére mély álomba merült Csalkát a laborosoknak, csupán arról tudott beszámolni, hogy saját bevallása szerint a lány kisgyerekként átesett a bárányműlőn, és soha nem hagyta még el az országot. A kórlapon így nem szerepelt, hogy Csalka évek óta a helyi szobrász szakkör tagja, és a gimnázium lelkes rajztanárnője az agyagot a Macskatelep közelében futó patak partjáról gyűjti be.

Szima Tibor beült az autójába, és még nagyobb sebességbe kapcsolta, hogy időben visszaérjen a legnyugatibb megye legnyugatibb járásába, ahol a Két Hattyú étteremben már türelmetlenül várt rá az a dilettáns barom.

kép | shutterstock.com